

Arrest

nr. 161 263 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging.

1.2. Deze aanvraag werd op 5 mei 2015 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10; §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op

afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familie leden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Uit de overgemaakte documenten blijkt dat de heer [K.N.] werkloos is. Hij maakt tevens bewijzen over dat hij actief werk zoekt, zodat de werkloosheidsuitkering in aanmerking kan genomen worden. Uit het voorgelegde attest blijkt dat de heer [K.N.] voor de maanden oktober, november en december 2014 een totale werkloosheidsuitkering ontving van 2766,42 euro, verdeeld als volgt: oktober – 824,04 euro, november – 981,00 euro, december – 961,38 euro.

Echter stelt een dergelijk bedrag hem niet in staat om voor zichzelf en voor zijn familie een minimum aan waardigheid te garanderen. Immers, de armoedegrens in België bedraagt 1074 euro netto per maand voor een alleenstaande. (Deze grens werd vastgesteld op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis). Meneer heeft een uitkering die onder deze armoedegrens ligt zodat niet kan gesteld worden dat hij over de nodige voldoende bestaansmiddelen beschikt om een extra persoon te onderhouden en te voorkomen dat ze ten laste zou vallen van de openbare overheden.

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Overwegende daarnaast dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht; Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een verwantschapsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen: immers worden zij opgesteld op basis van eenvoudige mondelinge verklaringen;

In casu werd een huwelijkscertificaat voorgelegd, daterende van 27/10/2014 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 15/08/2014. Echter betreft dit document een verklaring op eer door getuigen en geen conforme huwelijksakte, zodat het document niet kan weerhouden worden als officieel bewijs van de huwelijksband.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie, getekend: [A.H.] Attaché.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Aangezien minsten aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie juncto het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij licht het middel toe als volgt

“a) Schending van artikel 10 Vreemdelingenwet, schending van arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie, iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent de visumaanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld heeft als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 §1, al. 1 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende

bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10 §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familie leden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden..

Uit de overgemaakte documenten blijkt dat de heer Khairzad Naqibullah werkloos is. Hij maakt tevens bewijzen over dat hij actief werk zoekt, zodat de werkloosheidsuitkering in aanmerking kan genomen worden.

Uit het voorgelegde attest blijkt dat de heer Khairzad Naqibullah voor de maanden oktober, november en december 2014 een totale werkloosheidsuitkering ontving van 2766,42 euro, verdeeld als volgt: oktober 824,04 euro, november 981,00 euro, december 961,38 euro.

Echter stelt een dergelijk bedrag hem niet in staat om voor zichzelf en voor zijn familie een minimum aan waardigheid te garanderen. Immers, de armoedegrens in België bedraagt 1074 euro netto per maand voor een alleenstaande”.

Dat deze beslissing evenwel strijdig is met het arrest van Chakroun van het Hof van Justitie.

Uit dit arrest van het Europees Hof van Justitie van 4 maart 2010 volgt dat het hanteren van een inkomenseis van 120 procent van het minimuminkomen bij gezinsvorming in strijd is met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Ook laat, nog steeds volgens dit arrest, de Richtlijn niet toe voor de toepassing van de inkomenseis een onderscheid te maken tussen gezinsvorming en gezinshereniging. Lidstaten kunnen wel een bepaald referentiebedrag vaststellen, maar niet een minimuminkomen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Verzoeken om gezinshereniging moeten aldus individueel worden behandeld. Dat er in casu dan ook manifest geen enkele individuele behandeling is gebeurd van het dossier.

Volgens dit arrest en de Gezinsherenigingsrichtlijn zijn bestaansmiddelen gelijk aan het leefloon voldoende.

Daarnaast verwijst verzoekster naar artikel 12bis §2, 4e lid van de Vreemdelingenwet dat stelt als volgt: “Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

Uit artikel 12bis §2 4e lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken sowieso eerst een behoeftenanalyse dient te maken van de financiële situatie van verzoeker, en niet zomaar de visumaanvraag kan weigeren omdat niet voldaan zou zijn aan het bedrag van 120 % van het leefloon.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken manifest nagelaten heeft een behoeftenanalyse te maken.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verder als volgt stelt:

“Overwegende daarnaast dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht; Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat de laattijdige inschrijvingen om een verwantschapsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen: immers worden zij opgesteld op basis van eenvoudige mondelinge verklaringen; In casu werd een huwelijkscertificaat voorgelegd, daterende van 27/10/2014 voor een huwelijk dat zou zijn afgesloten op 15/08/2014. Echter betreft dit document een verklaring op eer door getuigen en geen conforme huwelijksakte, zodat het document niet kan weerhouden worden als officieel bewijs van de huwelijksband.”

Dat op het document evenwel uitdrukkelijk vermeld staat dat het een huwelijksakte betreft.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook manifest niet correct is

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De bestreden beslissing steunt op twee motieven. Enerzijds wordt vastgesteld dat de referentiepersoon werkloos is en niet aantoonbaar voldoende bestaansmiddelen te beschikken die hem toelaten met een minimum aan waardigheid voor zichzelf en zijn familie in te staan. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend als huwelijksakte, aangezien het een verklaring op eed door getuigen betreft en geen conforme huwelijksakte.

Verzoekster verwijst in eerste instantie naar het arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie en stelt dat een behoefteanalyse moest geschieden, zij wijst er op dat niet enkel mag worden verwezen naar een inkomenseis van 120% van het minimuminkomen maar ook de individuele situatie dient te worden beoordeeld.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk een behoefteanalyse is gemaakt in toepassing van artikel 12 bis, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt immers dat, aangezien de referentiepersoon attesteert een maandelijks inkomen te hebben in de maanden oktober, november en december 2014 van respectievelijk € 824,04, € 981 en € 961,38, hij niet in staat is om voor zichzelf en zijn familie een minimum aan waardigheid te garanderen. Dit wordt immers vergeleken met de armoedegrens in België, die € 1074 per maand is voor een alleenstaande. Verzoekster verklaart zich niet eens met deze analyse, doch brengt geen enkel element aan dat tot de vaststelling kan leiden dat deze analyse niet correct zou zijn. Van een strikte toepassing van een grens van 120% van het minimumloon is in de bestreden beslissing geen sprake. Integendeel, de bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de genoemde inkomsten de referentiepersoon niet in staat zullen stellen om voor zichzelf en zijn familie met een minimum aan waardigheid in België te leven, de bedragen worden immers vergeleken met de armoedegrens (€ 1074 netto per maand voor een alleenstaande op basis van 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen op individuele basis). Er wordt vervolgens gemotiveerd dat het inkomen onder deze armoedegrens ligt, zodat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om een extra persoon te onderhouden en te voorkomen dat deze ten laste zou vallen van de openbare overheden. Uit deze analyse blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel een behoefteanalyse heeft plaatsgevonden zoals vereist door het arrest Chakroun van het Hof van Justitie en artikel 12bis, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet. In de mate verzoekster aanvoert dat deze behoefteanalyse niet afdoende is of niet voldoende elementen in rekening brengt, moet worden vastgesteld dat verzoekster zelf geen enkel concreet element aanbrengt waarmee had moeten worden rekening gehouden bij deze behoefteanalyse.

Waar verzoekster bij het verzoekschrift nog een arbeidscontract, een loonfiche van een interimkantoor en bewijzen als werkzoekende neerlegt, werden geen van deze stukken ter beoordeling van het bestuur voorgelegd, dat er dan ook geen rekening mee kon houden. Verzoekster werd naar behoren uitgenodigd de inkomsten van de referentiepersoon in België te bewijzen, zij kan het bestuur dan ook niet verwijten haar oordeel op de door haar aangebrachte elementen te hebben gestoeld.

Waar verzoekster aanvoert dat de huwelijksakte ten onrechte niet werd erkend, richt zij zich tegen een overtuigend motief van de bestreden beslissing, dat niet kan strekken tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT